

‘Mooie momenten op zee zullen overheersen’

Paul van der Linde wil als eerste Katwijker de oceaan over roeien

Hoe ouder, hoe avontuurlijker. Dat kun je zeggen over Paul van der Linde (57), die op zijn zestigste de Atlantische Oceaan wil oversteken. Als eerste Katwijker begint hij eind 2023 aan de Talisker Whisky Atlantic Challenge, met zijn Zeeuwse roeimaat Kees Verweel. De 5200 kilometer van La Gomera (nabij de Canarische Eilanden) naar het Caraïbische Antigua willen de Atlantic Sixties in zes weken afleggen. ‘Dan hebben wij iets gepresteerd wat bijna niemand doet.’

Tekst: Tim Brouwer de Koning

Foto: Adrie Duijvenvoorde

Voorlopig zit Van der Linde in de planfase. ‘Een boot moeten wij nog kopen’, zo geeft hij toe. ‘En de gerichte roeitruining begint pas in 2022. Voor die tijd zijn we bezig met andere zaken: een website, publiciteit, sponsoring, cursussen en de aanschaf van een zelf richtende boot. Die kost al gauw 60.000 euro. Dat is veel geld, maar je kunt hem na gebruik doorverkopen.’

Hoewel hij de zakelijke kant niet onderschat (‘Sponsorgeld verzamelen lijkt mij een grotere uitdaging dan de race zelf’), gaan Van der Lindes gedachten vooral uit naar wat er eind 2023 op de oceaan te gebeuren staat. ‘De zee heeft mij nu eenmaal altijd al getrokken’, zegt de import-Katwijker, die rond 2000 uit het oosten des lands via Noordwijk in Katwijk terecht kwam, op een steenworp afstand van de Noordzee.

Vandaaruit wisselt de voormalige sloeproer van Ferox sportieve uitdagingen op het water af met duurstretaties (op de racefiets of als hardloper) op het droge. ‘L’Alpe d’Huez op fietsen is natuurlijk ook knap, maar dat vind ik niet speciaal genoeg. Ook voor deze oceaanrace liep ik trouwens niet meteen warm. Van nature ben ik niet zo’n avonturier. Pas toen ik mij er wat meer in had verdiept en andere roeiers had gevolgd, groeide de passie. ‘Wat zij kunnen, kan ik ook’, dacht ik op een gegeven ogenblik, al zal ik de top-tijd van Mark Slats uit Wassenaar (binnen 30 dagen) nooit halen.’

Pas toen zijn omgeving het idee omarmde, besloot de Katwijker zich in te schrijven. Zowel echtgenote als zijn kinderen beseften dat het hem ernst was en gunnen hem zijn project. Anders had hij er net zo gemakkelijk van afgezien. Nu alle seinen op groen stonden, zocht Van der Linde gelijkgestemden. Maar vrienden van buiten het roeien met dezelfde positieve inslag sloegen de uitnodiging af. Ook een aantal roeiers van Ferox hield de boot af.

Van der Lindes idee bleef jaren op de plank liggen, tot hij in contact kwam met leeftijdsgenoot Kees Verweel uit Kattendijke, die hij nog kende vanuit de sloeproerwereld. De Zeeuw koesterde hetzelfde idee, maar zat zonder roeipartner omdat zijn zoon (in een andere levensfase) de stap naar de oceaanrace nog niet wilde zetten.

Zeeziekte

Tijdens een kennismakingsweekend klikte het tussen de roeiers. ‘Wij stimuleren elkaar. Mijn vrouw – in het dagelijks leven coach – zei al snel: ‘Ik weet genoeg. Hem vertrouw ik je toe’. Want het is nogal wat om een week of zes met zijn tweeën in een bootje op de oceaan te varen. Hoe reageren we als een van de twee instort? Vooraf valt niet

‘De zee heeft mij nu eenmaal altijd al getrokken

te voorspellen of je last krijgt van zeeziekte of van mentale inzinkingen. Je moet weten wat je aan elkaar hebt tijdens zo’n uitputtingsslag, want dat wordt het.’

In de lange voorbereidingsfase verloopt de onderlinge taakverdeling vlotjes. Vooral publiciteit en de zoektocht naar sponsors vragen tijd en energie. ‘We hopen enkele grote vissen aan de haak te slaan om de begrote 139.000 euro te bekostigen. Voorzichtige interesse is er nu al, en sponsors krijgen er veel voor terug: zelfs de naam van de boot staat de hoofdsponsor desgewenst ter beschikking. Kritische vragen krijgen we ook. Zo betreurdde een belangstellende het dat een whiskymerk zijn naam heeft verbonden aan de oceaanrace.’

Zeker op lokaal niveau, stelt Van der Linde, is naast zakelijke overwegingen ook de gunfactor belangrijk. ‘We hebben beiden een groot netwerk. Hopelijk zijn de mensen er trots op dat voor het eerst een Katwijker aan deze oceaanrace deelneemt.’

Plastic soep

Met zijn tweeën (de wedstrijd staat ook open voor drie-, vier-, vijftallen en solisten) bestemmen van der Linde en Kees bovendien een deel van de opbrengst aan goede doelen. ‘Die hebben te maken met duurzaamheid en de strijd tegen plastic soep in de zee. Als mens en ook als watersporter gaat het me aan het hart dat we er op zee zo’n rotzooi van hebben gemaakt. Zeker in Katwijk zullen meer mensen het belang inzien van gezonde vis zonder plastic. Over dat onderwerp schrijf ik ook columns in het vakblad Afval!, want iedereen moet ervan doordrongen zijn hoe problematisch plastic voor mens en dier kan uitpakken.’

Voor het wellicht te laat is wil Van der Linde de eindeloze watervlakte van de mooiste kant bekijken. Al betwijfelt hij of hij – door gebrek aan comfort in zijn roeiboort met twee kleine kajuiten en mogelijke ongemakken als blaren, zoutzweren,

zere billen en eenzijdig astronautenvoer – steeds van het oceaanleven kan genieten.

‘De mooie momenten zullen overheersen. Nergens zie je de sterren beter dan op de oceaan. Er zullen ongetwijfeld dolfinnen of walvissen en wie weet wel haaien rondzwemen. Tegen de roofzuchtige marlijn moeten wij zelfs voorzorgsmaatregelen treffen, want die roofvis kan door boten heen prikken. De organisatie eist dat wij een soort maliënkolder onder ons matras bevestigen om veilig te kunnen slapen.’

Veiligheidskursus

Dat de internationale organisatoren streng toezien op mens en materiaal bezorgt Van der Linde een veilig gevoel. ‘Honderd procent zekerheid heb je nooit: het blijft de oceaan. Maar we krijgen over een jaar al een veiligheidskursus in Engeland, moeten aantoonbaar 120 uur in een oceaanroeiboort hebben geroeid, we worden radiografisch en vanuit de lucht gevolgd en zo nodig van zee gehaald als de veiligheid in het geding is. Hulpmiddelen voor voortstuwing zijn uit den boze. Wie uit balorigheid een zeiltje uithangt, wordt meteen gediskwalificeerd.’

Ervaren

Bang voor zo’n ingreep is de ervaren Katwijker allerminst. De roeitruining bouwt hij in 2022 en 2023, het jaar waarin de Sixties zestig worden, geleidelijk uit.

‘Wij zijn niet eens de oudste deelnemers, maar zeker Kees heeft veel ervaring in de scheepvaart. Verder komt het aan op discipline. We roeien om beurten 2 uur en kunnen tussendoor nooit lang slapen. Hoe moe je ook bent, je moet je altijd weer vastmaken aan de boot.’ Lachend: ‘Mocht ik dat vergeten, dan heb ik daar Kees voor.’

Volg Paul van der Linde op www.atlanticsixties.com

